

KIRÁLY ANIKÓ

MAMUSZ, BEJGLI, SZERELEM

Kertész Boglárka

9. B

2015. 12. 20.

Miért nem szeretem a decembert (érvelés)

Míg másoknak az adventi időszak a várakozás csodáját, a karácsony pedig a kis Jézus születésének napját jelenti (Miért mondják kis Jézusnak? Tiszta hülyeség, mármint nem lehet nagynak születni! Mármint méretben, mert Jézus nyilván nagynak született. A hittanos szerint.), addig nálunk ez a családi veszekedések ideje. Számomra az ünnepi időszak maga a földi pokol, csak éppen ördögök nélkül. Bár édesanyám szerint az apám őket is képviseli, így végső soron ez is stimmel.

És hogy miért nem szeretem a decembert?

1. Mert a karácsonyi díszeket a rakétában tároljuk, és a rakétában él Algaska, aki vagy az Antikrisztus, vagy egy felresikerült szellemidézés során az élők világában rekedt szociopata lelkének a gazdateste.

2. Mert ekkor váltak el a szüleim. Ehhez nem kell sokat hozzátenni.

3. Mert ebben az időben járt rá egy patkány az ágyam alatti tárolt vészédeses-ládikómra, és mire kiderült, hogy az csak az emeleti szomszéd házipatkánya, már az édességnek és a rágcسالónak is késő volt.

4. Mert amikor ki akartam deríteni, hogyan fér be a Mikulás a kéményen, és megvizsgáltam a füredi házunk kandallóját, akkor beszorultam, és a tűzoltóknak kellett kiszabadítani.

5. Mert úgy jöttem rá, hogy nem létezik a Mikulás, hogy apa megbotlott az álszakállban, ami a farsangi varázslójelmezem tartozéka volt, és legurult a lépcsőn. Azonnal megismertem a nyöszörgését, mert pontosan ugyanúgy nyöszörgött, amikor vakbela volt.

6. Mert apa minden évben elvisz korcsolyázni, azzal a szándékkal, hogy engem is megtaníts korcsolyázni, de amint rálép a jégre, azonnal elveszíti az eszét, és Javier Fernández Lópeznek képzelet magát. Olyankor pedig megfélemedezik rólam, így aztán állok a pálya szélén, mint egy idióta, és próbálok nem meghalni egyrészt a szégyentől, másrészt magától a korcsolyázástól.

7. Mert Ida nénikém minden december elején bejglit küld, aminek olyan az íze, mintha egy zacskó mákot vagy avas diót szopogatnál némi lejárt háztartási kekszbe csavarva, másrészt ezek a bejgliek megjósolják a jövőt. Általában rosszat ígérnek.

8. Mert minden nyomorult reklámban havazik, hóemberek meg hölgysők mindenféle, de az igazság az, hogy a tél az ősz hosszabbított verziója, csak a szép, színes falevelek nélkül.

9. Mert minden évben történik valami, ami miatt a háziorvosnál, vagy a fogorvosnál is eltöltünk egy napot. Evett már a tanárnő romlott kemencés lángost? Mert én már igen? Na és törött bele a foga egy karamellás cukorkába? Nem a tejfoga, ó, nem! Az túl nagy luxus.

10. Mert azon a hülye „bolondos pulcsi” napon, amit megrendeznek a suliban, időtlen pulóverben kell megjelenni. Ezekben a kötött fürmedvényszekben pedig úgy festek, mint akit lehányt a karácsonyi kapitalizmus szelleme.

A bevezető érdekesítő, a tárgyalás alapos, a befejezés hiányzik. Mivel a téma az volt, hogy miért szeretem a decembert, az érdemjegye elégtelen.

Bartalos Iveti

1. FEJEZET

Van az a tévécsatorna, ahol főműsoridőben pattanásokat nyomogatnak meg eldeformálódott lábakat mutogatnak. Eme felbecsülhetetlen művészi és szórakoztató értékű adón futott az a sorozat is, ahol kényszeres gyűjtögetők tették tiszteletüket. Ezek a szerencsétlenül járt tagok telepakolják a házukat mindenféle haszontalan kacattal, mondván „az a törött lábú műanyag kerti szék meg az a fej nélküli kerti törpe még egészen biztosan jó lesz valamire”, aztán azokat kerülgetve élnek szomorú életüket.

Na, a győri lakásunkhoz tartozó alagsori tároló éppen ilyen volt. Csak reménykedhettem benne, hogy az a hosszú, rózsaszín izé, ami a plafonig stócolt utazási magazinok közül kikandikált, az anya kötögető korszakából hátramaradt gombolyagnak a része, és nem egy olyan patkány farka, ami a házban lakó nénik és bácsik apró kedvencein lakmározva kapibaraméretűre hizott, természetében meg leginkább egy éhes krokodilt idézett.

A biztonság kedvéért magamhoz ragadtam a Robitól kapott esernyőmet (teszem hozzá, az évfordulónkra kapott esernyőnket, amitől akkora kérdőjel képződött a fejemben, hogy a szára az agyamat bökdöste), és mint egy mindenre elszánt őserdei felfedező, óvatosan araszolva közelítettem úti céлом, a karácsonyi díszekkel telepakolt dobozok felé.

Mivel anyát nagyobb mértékben hagyta hidegen a közelgő december, mint engem, rám hárult a feladat, hogy kidekoráljam az

utazási irodát. Bárcsak azt mondhatnám, hogy felnőttek módjára megbeszéltük, de igazából vérre menő *Ki nevet a végén!*-t játszottunk, és a vesztesre maradt a feladat.

A vereség keserű íze előntötte a számat. Vagy a reggelire evett, minden valószínűség szerint lejárt csokipudingé. Fintorogva megráztam a fejem, majd továbbhaladtam a gyér fényben. Meghúzni nem mertem a gyanús zsinórt, mert mi van, ha tényleg egy patkány farka, ami még abban az esetben is ijesztő, ha csak egy egészen picurka patkánnyal állunk szemben, másrészt talán az a vékony valami tartotta a fölém tornyosuló tonnányi magazinkupacot.

Ez a gigászi, kétségtelenül dór stílusra hajazó papíroszlop az évek alatt akár az épület egyik fontos támpillérévé is válhatott.

Mondjuk az is igaz, hogy az idegenvezető munkám miatt leginkább a régi építészeti csodákhoz értek, a modernnek sokszor kifognak rajtam. Az meg aztán hatványozottan igaz, hogy az elkövetkezendő időszakban leginkább a karácsonyi vásárok bódéinak építészeti jegyeit tanulmányozhatom csupán. Ebben egyetlen jó dolog volt, mégpedig az, hogy az év ezen szakaszában a vastag kabátok miatt mindannyian az októberi esőktől posványos föld alól előmászó, túlméretezett hernyóknak tűntünk. Egyébként hurrá, éljen a túlárzott puncs, a megfizethetetlen szeretet, meg hogy csontig lejáróm a lábam, miközben arra várok, hogy a turistáim befejezzék a „handmade” matricás ajándékok eszeveszett harácsolását.

Esküszöm, minden évben annyi vackot összevásárolnak, mint ha nem csupán a rokonságnak vinnének valami apróságot, hanem el akarnák játszani a Mikulás szerepét.

És az Oscart kapja... Mari néni, amiért Miki-jelmez nélkül is hitelesen alakította a vén ajándékhozó főszeret, és a szomszéd-ság összes gyerekének vitt alkoholos shotgunt, amit egyszerű vízipisztolynak nézett.

Ha már a díjátadásnál tartunk, én is megérdemeltem volna valamit, amiért egyáltalán lemerészkedtem a raktárba. A hely

kísértetiesen olyanak tűnt, mintha anya agyának rég elfeledett, szentimentális zugába tévedtem volna. Lúdbőrös közérzetemen az a Frankenstein-stílusban összevert rongybaba se segített, aki gyilkos mosollyal követte minden mozdulatomat. Aljoska, ahogy anya gyerekkorában elnevezte a saját anyukájától örökölt, szocialista gyökerekkel rendelkező izét (én nemes egyszerűséggel Aljaskának becézgettem), simán megállta volna a helyét egy gyomorforgató horrorfilmben. Pedig sok időt töltöttem a Vadkacsában, amikor még a Sátán pottyantós slozijának tűnt egy fesztivál zárókoncertje után, így aztán az ember azt gondolná, megedződtem, legalábbis ami a para helyeket illeti. És tessék! Itt van ez a minden képzeletet felülmúló raktár, ahol ráadásul rohadt hideg is van!

Amilyen az én szerencsém, le merném fogadni, hogy életem első paranormális élményét ebben a nyomorult pincében fogom átélni. És nem az a romantikus fajta lesz, ahol egy elfeledett herceg szellemén kell segítenem, hanem a szomszédunkban százéves korában örök álomba szenderülő Rumos bácsi kedvéért kell majd betörnöm egy cukrászüzembe, mert a neve ellenére nem a valódi rumot szerette, hanem a rumaromát. Mindig tartott magánál, és reggelente a postaládák előtt vehemensen szorgolhatta. Gondolom, ennek volt valamiféle előzménytörténete rendes rummal is, de örülök, hogy a titok az egyetlen tudójával együtt a sírba szállt. Nem akarom megsérteni a bácsit, isten nyugosztalja, de azért nyugosztalja csak tovább.

Miközben kikerültem egy kiselejtezett irodaszéket, észrevettem, hogy a saját leheletem, mint valamiféle misztikus, lejártpu-ding-szagú kód, körülöttem párolog.

Nehéz beismernem, de néha visszasírtam a nyári izzadást, amit az utóbbi években Arnolddal a Vadkacsa kempingben produkáltunk. Mármint együtt röpzünk, semmi perverz! Bár Robi és Soma szerint, akik ugyan velünk játszottak, de nagyjából olyan gyakran jutottak labdához, mint én szabad hétvégéhez idegenvezetőként, igenis perverz, mennyire belebolondulunk a játék-

ba. Pedig ők még csak nem is sejtik, hogy vándorkupánk is van, egy vadkacsa kempinges termosz, ami – fáj beismerni – jelenleg Arnold polcán díszelgett. De sebj, ott a következő nyár! Persze előtte még itt van ez a lehangoló tél.

Sajnos a karácsonyi díszekkel teli doboz, ami a kifinomult „kari fiszfaszok” névre hallgatott, és amire pályáztam, egy előttem váratlanul felbukkanó kacathalom legeslegalján csücsült.

– Hát ez nagyszerű – motyogtam, miközben az esernyővel megbökdöstem a kupacot, és a fenébe is, inkább produkálhatott volna valami jelenést Rumos bácsi szelleme, akkor legalább lett volna rendes kifogásom, miért nem akartam lejönni ebbe a gyűjtögetős hangulatú raktárhelyiségbe, ami nyomokban némi elátkozott jelleget is tartalmazott. Talán hagyhattam volna valami búcsúlevelet Robinak, mielőtt lejöttem. Igazán megérdemelte volna, ha már ennyi éven keresztül kitarott mellettem, meg aztán bírtam is a képét meg úgy mindenét, és még nagyon-nagyon szívesen láttam volna, szóval végül megembereltem magam, és nekiláttam az ásatásnak.

A legfelső dobozban régi szórólapokat találtam, nagyjából abból az időből, amikor anya megnyitotta a Bogi Travelt. Igazi múltbéli relikviák voltak, se egy Facebook-, se egy Instagram-, se egy Tik-Tok-elérhetőség nem szerepelt rajtuk. Mára ugyan agygörcsöt kapok attól, hogy az irodát rendszeresen szerepeltessem a közösségi médián, azért van hasznos oldala is a dolognak. A Bogi Travel fellendült, de olyannyira, hogy év elején sikerült nagyobb irodát nyitnunk. Persze ennek megvolt az árnyoldala is, nevezetesen az, hogy az új irodának már volt kirakata, amit fel kellett díszítenem.

A második dobozban további három dobozhoz és egy orbitális méretű pókhoz volt szerencsém. Könnyen lehet, hogy csak egy gumipók volt, de nem merem kockáztatni, így azt a dobozt minden megbánás nélkül széleseben bevágtam a sarokba. Ezután következett egy zsák, amit először babzsáknak néztem, de aztán rájöttem, hogy csak egy szemeteszsák csurig tele régi zoknikkal, ami valószínűleg Ida nagynénémé (vagy mimé, mert elég homá-

lyos, milyen rokoni kapcsolat van köztünk), akit - mint valami agyrém olimpia - nagyjából négyévente, karácsonykor látok, és aki zoknibábszínházat akart nyitni. És ez még a normálisabb ötletei közé tartozott.

A harmadik dobozban nejlonszatyrokat, a negyedikben kőkor-szaki telefonokat és semmihez sem való töltőkábeleket találtam, meg egy távirányítót, ami miatt anno felforgattuk az egész lakást.

Mire az utolsó dobozhoz értem, kivert a víz, de legalább kiszabadítottam a karácsonyi díszeket. Mint kiderült, sikerült belenyúlnom a sok hűhó semmiért ragacsos vödörbe, ugyanis csupán néhány napszitta csillagot, egy nem működő fényfüzért, törött üveggömböket meg a két éve karácsonyra készített, a rokonság és a barátok által „seggbögrének” keresztelt borzadály prototípusát találtam benne. Igazából cuki kézműves ajándéknak szántam, aminek leginkább két gömbre meg egy fenyőágra kellett volna hasonlítania, de valami durván félresikerülhetett a kiégetés folytán, mert végül tényleg seggre hasonlítottak a leginkább. Bár Arnold szerint sokkal inkább két... Nem, ezt inkább felejtjük el.

Ingerülten felsóhajtottam, és már azon voltam, hogy feladom, amikor megláttam, a „rendes karácsonyi fiszfaszok” dobozt. Bár nagyobb lett volna a csalódás anyában, ha egy meth-labort találok, ez a rendetlenség nem illett hozzá. Fáradtan a dobozhoz evickéltem, és felnyitottam.

– Ez az! – túrtam elégedetten a kis mikulások, rénszarvasok meg egyéb műtyürok közé, aztán a hónaljam alá csaptam a dobozt, és már éppen léptem volna ki a raktárból, amikor ismét megakadt a szemem a rózsaszín valamin, ami a folyosóról beáramló légvonat hátán hintázott.

Lövéssem sincs, miért, de a kíváncsiság, bár emberhátrányban volt, mégis 1-0-ra kiütötte az undort és a félelmet. Megbabonázva odaléptem, majd egy nagyot rántottam rajta. Egyrészt megkönynyebbültem, mert nem egy patkány farka volt, másrészt felkészültem a halálra, mert ahogy a lábam elé zúdult vagy hat kilomé-

ternyi gombolyag, megingott egy csalafintán a magazinoszlopok mögé felstósolt táskahalom, és maga alá temetett.

Lehet, hogy Robinak igaza volt, amiért december környékén Bogrincsnek becézgetett, de azt be kell majd látnia, hogy mégis csak a karácsonyi készülődés nyuvasztott ki engem.

Vagyis erre számítottam, de igazából túléltem. Vagy a pokolba kerültem, ami éppen úgy festett, mint a raktárunk.

Mielőtt nyöszörögve felkönyököltem volna, hátha mégis a mennybe jutásom volt a tét, a biztonság kedvéért elrebegtem egy gyors imát azokért a dolgokért, amikért hálás voltam az életemben: Robiért, az idegenvezetős túrák során leolvadt néhány kilóért és izmossá vált lábamért, feszesebb fenekemért, a Vadkacsa kemping mágikus újjászületéséért, a nem lejárt csokipudingért, a dinnyeízű gumicukorért, a nedves törülőkendőért, a vaskos télikabátokért, no meg persze azért, amiért anya megengedte, hogy Robi hozzánk költözzön, kicsit késleltetve a közös felnőtt életvitelünket. Már mint azt a részét, ami a számlák és egyéb izgalmas doglok megvitátását illette.

Kábán lesöpörtem magamról a táskahalmot, aminek úgy a fele, kínos, de az enyém volt. Mielőtt bárki ítélkezne felettem, ki kell jelentenem, idegenvezetőként sok táskára volt szükségem. Mert egyáltalán nem mindegy, mit viszel városnézős, és mit természetjárós kirándulásra.

A gyéren megvilágított, térdig érő szatyorlavinában nehezen különböztettem meg, melyik anyáé, melyik az enyém, de találtam köztük olyat is, ami még apáé volt, valamikor a múlt évezred végén. Az a táska öregebb volt nálam. Vén szatyor a javából!

Borzasztóan erős volt a kísértés, hogy hagyjam a fenébe az egészséget, de végül győzött az anyyalka énem, és rendet raktam magam után, bár biztos voltam benne, hogy anya szemére vetem majd ezt a felejthetetlen élményt. Legalábbis addig biztos voltam benne, amíg a kezembe nem akadt egy díszes bőrszüttyő, amit nem tudtam hová tenni. Már mint képletesen szólva.

Kíváncsian forgattam a kezemben a díszes darabot.

– Hát te meg ki vagy?

Óvatosan kipattintottam a kapsot, és belenéztem. Egy apró hógömböt meg egy levelet találtam benne. Ahogy megráztam a hógömböt, fehéren csillogó hóviharba került Sydney apró városa, a hógömb aljáról pedig levált egy piros bársonydobozka.

Zavartan kinyitottam. Egy eljegyzési gyűrű lapult benne. Na most...

Vagy egy ékszertolvaj vert tanyát a raktárunkban, vagy valaki lánykérést tervezett. Ettől egy egészen kicsikét bepánikoltam, tekintettel arra, hogy Robi mostanában célozgatott arra, hogy költözzünk össze. Az összeköltözést pedig a tudjuk mi követi. Nem hiszem, hogy nemet mondtam volna neki, de elsietni se akartam a dolgot. Mármint alig hagytuk el a húszat. Statisztikailag durván ráértünk, viszont érzelmileg el se tudtam volna képzelni mással az életemet. Viszont azt is számításba kellett vennünk, hogy Robi apja akár agyvérzést is kaphat, ha igent mondok. Bár Soma jelenlétével már egészen megbékélt, igaz, kellett hozzá vagy két év és jó pár durcás beszélgetés Arnolddal, velem még mindig valami gondja lehet, mert elég furcsán nézett rám a múltkor, amikor áfonyalekvár helyett majonézzal ettem a rántott camembert. Szerintem jobban esett volna neki, ha mondjuk nekifutásból a körme alá szúrom a villámat.

Pedig idén nyáron volt éppen öt éve annak, hogy összejöttünk Robival. Kaptam is tőle egy furcsa ajándékot, amit egyelőre nem igazán tudok hova tenni. Mármint mihez kezdjek egy olyan esernyővel, aminek a nyele egy vadkacsafejet formáz? Jó, értem, hogy a Vadkacsa kempingben volt az első csókunk, de ő az esernyők nagy rajongója, nem én!

Inkább sietve kihajtottam a levelet, és hunyorogva a megsárgult papírra lestem.

– Egyetlen Juditom, utazzuk be együtt a világot, ahogy mindig is terveztük, és mielőtt letelepednénk Sydney-ben, járjuk be a kedvenc helyeinket otthon! Legyen egy naplementénk a Káli-medencében, menjünk el Balatonkenesére, ahonnét Ti-

hany szigetnek, a Balaton pedig tengernek tűnik, korcsolyázzunk a Balatonon, hajtson minket a szerelem! Vesszünk el egy adventi vásár forgatagában, és ne a forralt bor, hanem annak a tudata mámorítson minket, hogy örökre együtt leszünk. Hozzám jössz feleségül? Csókol a te Vajkod! – olvastam felvont szemöldökkel, miközben értetlenkedve gyűrögettem a levelet. – Ki a franc az a Vajk? És miért tart anya egy konkrét lánykérést a pincében?

Ha nem mászik elő a pokol bugyraiból, ahová előzőleg hajítottam, a gumipóknak hitt pók, akkor gyökeret eresztettem volna a raktárban, és pár nap múlva így is találtak volna rám: tátott szájjal, kezemben egy hógömbbe rejtett jegygyűrűvel.

De biza előmászott, és hatalmas szőrös testével, hosszú lábával, valószínűleg bosszúra szomjazva közelített felém.

A karácsonyi díszekről megfeledkezve, sikítva rongyoltam ki a raktárból. Azt hiszem, kicsit túlzásba vihettem a toporzékolást, mert a lakók úgy álltak a lépcsőházban, mint a szurikáták, ha veszélyt észlelnek.

Levegő után kapkodva, hátamat a raktár ajtajának vetettem.

– Semmi vész, csak egy hatalmas pók volt – hebegtem, holott éreztem, hogy a rejtélyes jegygyűrű sokkal jobban ledöbbsentett, mint ahogy egy orbitális méretű pók valaha is tudott volna.

Basszus, azonnal beszélnem kellett Robival!

